

[Niels Andersen.]

dag, fordi den vil ramme forholdsvis hårdt, men det er anerkendelsesværdigt, at vor nuværende boligminister så målbevidst har stræbt hen imod at få en lovgivning gennemført, som i princippet er rigtig. Jeg tror, det for vor højtærede boligminister har været en hård kamp at komme frem hertil, men der har været en vilje bagved. Jeg vil gerne sige tak til boligministeren, fordi det trods alt er lykkedes at komme frem til at fremsætte forslag om en lovgivning som dem, der i dag ligger på tingets bord, og som klart viser en tendens mod en afvikling af restriktionerne og en afvikling af statsfinansieringen.

Der bliver i de pågældende love givet meget stor frihed. I de kommuner, der har under 3 000 indbyggere, ophæves restriktionerne helt, og i kommuner, der har mellem 3 000 og 20 000 indbyggere, lægger man afgørelsen i kommunalbestyrelsernes hænder. Så kommer det vanskelige spørgsmål, nemlig om den tilpasning, der nødvendigvis må gennemføres mellem den gamle boligmasse og den nye boligmasse; her foreskriver de foreliggende lovforslag en stigning i huslejen af den gamle boligmasse på i alt 30 pct., hvoraf de 16 pct. går til grundejerne og de 14 pct. til samfundet. Det bliver jo om disse procentsatser, striden kommer til at stå mellem regeringspartierne og oppositionspartierne. Nu kan man stille det spørgsmål, om denne huslejestigning for den gamle boligmasses vedkommende ville være kommet i så stort et omfang, som tilfældet er, ifald der ikke havde været restriktioner. Jeg tror, at restriktionerne er årsag til, at der er grundlag for så høj en huslejestigning i den gamle boligmasse. Det vil altså sige, at lovgivningsmagtens indgreb på dette område er årsag til, at grundejerne også vil kunne få en så væsentlig del af stigningen i huslejeniveauet i deres egne lommer. På dette grundlag tør jeg nok sætte et spørgsmålstegn ved, om grundejerne ikke helt skulle have ret til den stigning, der kommer i huslejerne. Jeg finder den fordeling, man har foreslået, hvorefter grundejerne får 16 pct. og samfundet 14 pct. til en nedsættelse af de kommunale skatter, som også grundejerne får del i, helt rimelig.

Man kommer her frem til en rent principiel gennemførelse af grundskylden, idet

man omlægger skat til skyld. Det er naturligvis for retsforbundet et skridt i den rigtige retning, at man pålægger en stigende grundværdi en afkastning til samfundet, som er udtryk for en jordrente, som grundejerne i forvejen skal afgive ikke til samfundet, sådan som forholdene er i dag, men til kapitalen. Der er det, retsforbundet siger: det er jo helt urimeligt, at renten af de værdier, der skabes i samfundet af samfundet som helhed og i fællesskab, skal gå til kapitalmagten; det må være det eneste rigtige, at denne rente går i samfundets kasse til bestridelse af samfundets fælles udgifter. Derfor er vi naturligvis glade for den rent principielle grundskyldlovgivning, der her bliver gennemført.

Man klager fra visse sider over, at grundejerne får for lidt. Men hvad er det, grundejerne får i forbindelse med revisionen af disse love? De får 6 pct. af 1939-lejen til fri rådighed, og hvis man lægger det oven på den forrentning, de i forvejen har af de investerede pengemidler i ejendommene, betyder det dog en væsentlig forøgelse af nettoudbyttet af de investerede midler. Dertil kommer, at man vinder ikke mindre end 10 pct. til henholdsvis indvendig og udvendig vedligeholdelse, som naturligvis også kommer grundejerne til gode, om ikke før, så den dag, salg af ejendommene finder sted. De holder bedre deres værdi, fordi de bliver bedre vedligeholdt.

Samtidig med dette får grundejerne andel i de kommunale skattnedsættelser, der kommer. Det vil faktisk sige, at grundejerne får en væsentlig del af den kage, der her bliver skåret, men endvidere betyder den lovgivning, der nu skal gennemføres på dette område, en væsentlig frigørelse. Den betyder et stort skridt frem imod et frit boligmarked. Den betyder en afvikling af statsfinansieringen og også en afvikling af m²-tilskuddet. Den betyder, at lejekontrollen ophæves i det fremtidige nybyggeri, der opføres uden offentlig støtte, og den betyder, at bopælskravet foreslås ophævet. Det er en lovgivning, der for længst burde have været gennemført. Det er nu faldet i trekantregeringens lod at skulle gennemføre en sådan upopulær lovgivning, men det vidner om, at de opgaver, der foreligger i dag for det danske folketing, bliver behandlet på en objektiv måde.